

[Arbejdsministeren]

ret som deltidsstillinger. Det er klart, at man må have en fleksibilitet, så man ikke er bundet af et valg til det ene eller det andet på livstid.

Jeg synes, at mange af de betragtninger, der har været fremme om, at man skal se på disse ting, herunder at skabe en større fleksibilitet, er rigtige. Jeg synes, det er meget betænkeligt, om folketinget skulle gå ind i dette her. Det bør overlades til arbejdsmarkedets parter, som traditionelt har klaret det. Det tror jeg faktisk sagen er bedst tjent med, og jeg tror egentlig også, at parterne forventer af os, at vi drøfter tingene, men at den endelige beslutning er parternes egen. Man skal tænke sig meget nøje om, før man tror på denne lidt nemme filosofi om, at hvis bare vi alle sammen arbejder noget mindre, bliver der også arbejde til os alle sammen. Vi har områder i dag, hvor der er mangel på arbejdskraft, og hvis man nedsatte arbejdstiden på disse områder, hvad så?

Det har også været fremme, at man kunne ikke forestille sig, at der var forskellig arbejdstid inden for den private og den offentlige sektor, og at vi derfor selvfølgelig må prøve på at køre overenskomstforhandlingerne for den private og den offentlige sektor samtidig, for man arbejder jo ikke 35 timer ét sted og 40 timer et andet sted. Men det vil også være svært at sige, at man i sektorer, hvor der er mangel på arbejdskraft, skal arbejde 40 timer, men at man her, hvor der er en stor ledighedsprocent, kun må arbejde 30 timer. Det giver vel lige så store forvriddninger.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Da jeg jo kun har lidt tid i anden omgang, skal jeg kun knytte en enkelt kommentar til noget af det, som ministeren var inde på. Det er meget magtpåliggende for mig at få rettet den åbenbare misforståelse, at SF drømmer om at lovgive med hensyn til arbejdstiden. Det har jeg ikke på noget tidspunkt givet udtryk for.

Nu kan jeg forstå på arbejdsministeren, at hun i anden sammenhæng tager Jyllands-Posten frem som sandhedsvidne, og det er da også muligt, at den er det i nogle sammenhænge, men jeg ved også, at den ikke er det i andre sammenhænge. Jeg ved, at der har stå-

et i Jyllands-Posten efter vores landsmøde sidste år, at vi ville lovgive om arbejdstiden. Det er ikke rigtigt. Det har vi ikke nogen vedtagelse om i SF.

Det, vi siger, er, at folketinget kan bruges til at tilrettelægge en politik, der gør det lettere at få en arbejdstidsnedsættelse igennem. Det kan være ved at lave en ordentlig skatte-reform, og det kan være på mange andre måder. Det er dér, vi siger, vi kan bruge lovgivningsmagten, ikke ved at sige: nu lovgiver vi om at nedsætte arbejdstiden til så og så meget, og nu kompenserer vi så og så meget for de og de grupper. Det er ikke det, SF mener. Det er en åbenbar misforståelse, og som jeg allerede har sagt, er det magtpåliggende for os i SF, at det ikke bliver misforstået. Dette her er et overenskomstansættende, men det betyder ikke, at man ikke kan hjælpe det til rette, så det kommer til at se fornuftigt ud.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det, der kalder mig herop, er arbejdsministerens ord om, at en arbejdstidsforkortelse nu lige pludselig skulle være til hinder for en reel ligestilling. Det synes jeg virkelig er at vende tingene på hovedet. Arbejdsministeren sagde, at der kræves en ny type forældre, især et holdningsskift hos mændene, og det er jeg da fuldkommen enig i. Så kan man spørge, hvad der kom først: hønen eller ægget. Hvis vi fik en arbejdstidsforkortelse for begge – både mænd og kvinder – ville udgangspunktet for den reelle ligestillingskamp være klart forbedret, for så ville kvinderne ikke være så overbelastede. Samtidig skulle en sådan kamp selvfølgelig følges op af et nej til alt ikke-livsnødvendigt overarbejde og et nej til, at man overhovedet skulle have to job.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at vi starter en anden runde om et øjeblik, hvis vi kan komme i gang med den.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil gerne her sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at jeg ikke sagde, at en arbejdstidsnedsættelse ville være forhindrende for ligestillingen. Jeg sagde, at det ikke var sikkert, at den automatisk af sig selv ville